

Bagajistul

Aprecieri pentru această carte

„*Bagajistul*, scris de David Rawlings, este un roman extraordinar care mi-a rămas întipărit în inimă mult timp după ce l-am terminat de citit. Scrierea fabuloasă a lui Rawlings a scos în evidență ipoteza neobișnuită care m-a făcut să mă gândesc la propriul meu bagaj. Vreau ca toți cei pe care îi cunosc să citească această carte!“

—COLLEEN COBLE, autoarea bestsellerurilor
din seria *Lavender Tides*

„Abia așteptam să reiau lectura romanului de fiecare dată când eram nevoit să îl pun deoparte. Sunt convins că vei simți la fel. *Bagajistul* este o povestire care va rezona profund cu cei care au ținut prea strâns, pentru prea mult timp lucrurile care i-au ținut captivi. Eu sunt unul dintre aceștia. Poate și tu. Deschide-o și pregătește-te ca lumea ta să ia o întorsătură radicală, ca mai apoi toate lucrurile să se așeze la locul potrivit.“

—JAMES L. RUBART,
autorul bestsellerului *The Man He Never Was*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

RAWLINGS, DAVID

Bagajistul / David Rawlings. - Oradea: Scriptum, 2020

ISBN 978-606-031-056-3

821.111

BAGAJISTUL

O POVESTE CONTEMPORANĂ CARE EXPLOREAZĂ ÎNTREBAREA: CE BAGAJ PORȚI?

ROMAN

CÂȘTIGĂTOR AL PREMIULUI CHRISTY – CEL MAI BUN ROMAN DE DEBUT

DAVID RAWLINGS

Editura Scriptum®
Oradea

Originally published in English under the title

The Baggage Handler

by David Rawlings

© 2019 by David Rawlings

Published by arrangement with Thomas Nelson,
a division of HarperCollins Christian Publishing, Inc.

All Rights Reserved.

Ediția în limba română, publicată cu permisiune, sub titlul

Bagajistul

de David Rawlings

© 2020 Editura Scriptum®

str. Lăpușului nr. 28, 410264 Oradea - Bihor

Tel./Fax/Robot: 0259-457.428

E-mail: scriptum@scriptum.ro

Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO

Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții în limba română.

Prima ediție în limba română.

*Orice reproducere sau selecție de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea.*

ISBN 978-606-031-056-3

Tiparul executat în U.E.

CEEĂ CE NE DOBOARĂ LA PĂMÂNT
NU ESTE BAGAJUL NOSTRU,
CI DECIZIA DE A-L PURTA ÎN CONTINUARE.

Sentimentul de teamă ce i s-a stârnit odată cu e-mailul primit de la Becky o făcu pe Gillian Short să se afunde în scaunul pe care ședea. Între timp, ceilalți pasageri ce stăteau în rând treceau pe lângă ea pe culoar, cei mai mulți fiind nerăbdători și căscând cu pleoapele grele.

Gillian își desfăcu centura de siguranță. Nu trebuia de-acum decât să se ridice, să își ia valiza de pe suportul de bagaje de deasupra capului și să își continue călătoria, la fel ca toți ceilalți de altfel, cărora acest lucru nu li se părea atât de ostenitor.

Doar că ei nu trebuiau să petreacă cinci zile cu sora ei.

O tânără mamă se aplecă spre ea în timp ce își punea bebelușul adormit în marsupiul de la piept.

— Vă simțiți bine?

Gillian își așează ochelarii oftând. Răspunsul la această întrebare îi răsună în minte: *Nu. Aș prefera să fiu în oricare alt loc, dar nu aici.* Nu reuși să rostească cuvintele. Cine nu s-ar bucura de o nuntă în familie?

Ea.

Tânăra mamă aruncă o geantă peste umăr și își luă de mână copilul ce-i stătea alături și care aștepta răbdător.

Tăcerea nepoliticoasă a lui Gillian luă locul răspunsului pe care ar fi trebuit să îl dea. Schimbă subiectul – un reflex cu care era obișnuită.

— Sunt frumoși copiii tăi. Ai nevoie de ajutor?

— Nu, mulțumesc. Să ai o zi minunată! Cu mâna liberă ridică un rucsac mic și își făcu loc, înaintând pe culoar.

Gillian clătină din cap uimită. *Mi-aș dori să fi fost și eu o asemenea mamă.* Când băieții ei erau mici, simplul fapt de a-i așeza în scaunele lor la masă necesita o precizie militară și o săptămână întreagă de planificare. Să călătorească cu avionul nici nu îi trecea prin minte. Poate nici măcar acum când băieții erau mai mari. Numai gândul la deranjul pe care l-ar fi putut provoca îi dădea fiori.

Simți un gol în stomac.

Gillian se uită la telefon. Becky nu îi scrisese – încă. Notificările de pe Facebook, un sunet pe care nu îl putea refuza, îi atraseră atenția. Un potop de minunate realizări o învăluiră în timp ce se uita printre pozele din vacanțe, citatele motivaționale, hashtagurile ironice, ideile politice cu privire la modul de a repara o lume frântă și printre pozele cu familii care trăiesc fericite. Mesajul de pe aplicație o întrebă cum se simte azi, o întrebare la care nu răspunse niciodată cu sinceritate. *Zborul cu avionul a fost plăcut, acum sunt pregătită pentru nuntă! Va fi un timp extraordinar!* Dezgustul de sine o învăluiră în momentul în care postă acest gând pe pagina ei.

În cabina pustie plutea un aer stătut. Se opri în loc. Stând în picioare, Gillian oftă adânc.

BAGAJISTUL

Să vedem ce-o să iasă.

Primise invitația surorii ei prin e-mail, și ea răspunse invitației. *Pur și simplu trebuie să vii la nunta nepoatei tale. Jessica este prima nepoată care se căsătorește; toată familia vine, și știi prea bine că pe majoritatea nu i-ai văzut de ceva timp.*

Acele câteva zile trecuseră cu repeziciune, umplând frigiderul cu mâncare și discutând cu soțul ei, făcând toate cele necesare pentru ca băieții să se poată descurca fără ea timp de trei zile.

Se întinse spre suportul de deasupra capului pentru a-și lua bagajul mare, cu imprimeu floral, și simți iar un gol în stomac. Cu cât se apropia de orașul ei natal, cu atât simțea mai tare golul, iar turbulențele din timpul călătoriei accentuau această stare. Timpul acesta scurs departe de gălăgia de acasă ar fi trebuit să îi aducă pace și o oarecare ușurare. Să o ajute să se detașeze de programul încărcat căruia trebuia să-i facă față în permanență. Avea acum timp să respire. Timp să se bucure de această sărbătoare și de relațiile familiale. Dar acea șoaptă se strecură din nou în urechile ei. Pornise de la e-mailul lui Becky și de atunci persistase.

Pur și simplu trebuie să treci și prin asta.

David Byrne se grăbi spre locul de ridicare a bagajelor, amplasat după o rețea de bare din oțel și metal lustruit. El se strecură prin culoarul zgomotos format de pasagerii a cinci avioane care aglomerară banda rulantă pe care soseau bagajele.

David rosti niște cuvinte de duh, răsuflând din greu. Nu era dispus să vadă prea multă lume. Nu după ce i se întâmplase seara trecută.

Se strecură prin mulțime, căutând cu privirea banda rulantă care avea numărul zborului său. Deasupra benzii celei mai îndepărtate de ieșire, ecranul pâlpâi zgomotos, afișând numărul zborului său, iar banda se opri în loc.

David își șterse broboanele de transpirație de pe frunte. Nu putea da piept cu bordul de conducere decât cu răceală. Cel puțin va avea la dispoziție un șofer care-l va conduce la ședința de consultare, astfel că pe drum va avea timp să parcurgă în minte prezentarea prin care va dovedi bordului de conducere că nu are dreptate. Iar o băutură din minibar i-ar da mai mult

curaj. Se dedicase trup și suflet companiei Sisyphus Financial în ultimii zece ani. Ce își doreau mai mult de la el?

Își verifică telefonul. Niciun semn de la Sharon. Cum ar fi putut să înțeleagă greșit ultimatumul său? *Trebuie să îmi promiți că s-a terminat cu adevărat.*

Sharon tăcu atunci, tăcea și acum.

David aruncă o privire printre mesajele din telefon referitoare la detaliile pentru sosirea lui, dar nu găsi nimic. În urmă cu douăsprezece luni comisia aproape că îl întâmpinase pe covorul roșu: o limuzină cu minibar interior aștepta cel mai valoros administrator de filiale din țară. Fața i se crispa, întristată. În ultimele douăsprezece luni afacerile merseseră rău. Situația se înrăutățise.

Privirea lui se opri la o fotografie de familie dintr-o perioadă mai fericită, ziua în care Caitlin primise o rochie ca a prințesei Elsa, iar în familia lor chiar făcuse o pasiune pentru filmul animat *Regatul de gheață*. În acea fotografie, Sharon zâmbea – putea să estimeze data în care fusese făcută fotografia chiar și numai după acest aspect – însă Caitlin radia de bucurie. Inima lui David încă se umplea de bucurie când se gândea la cât de fericită își făcuse fiica în acea zi. Străbătuse tot orașul pentru a găsi o rochiță de mărime potrivită cu care să-și poată transforma propria prințesă într-o prințesă Disney.

Dar sentimentul de neliniște îl cuprinsese de îndată ce motivul călătoriei sale umbri gândul plăcut la acea perioadă. Dacă și-ar pierde slujba, zâmbetul lui Caitlin ar dispărea. Cum să-i facă el una ca asta fiicei sale de numai șase ani?

În depărtare zări grupul celor doisprezece bărbați, așezați în

BAGAJISTUL

linie, îmbrăcați în costum, cu pălăriile lor stilate și cu ecusoane albe în piept. *Oare care este al meu? Probabil bărbatul acela bine făcut și cu zâmbetul larg.*

Caruselul de bagaje negru-argintiu, o fiară lentă, șerpuitoare, îl sfidă. Dincolo de ziduri, motoarele vuiau, iar roțile fremătau odată cu traficul intern al aeroportului. Celelalte benzi erau la fel de aglomerate. Toți, în afară de el, își primiră valizele și puteau să plece liberi pentru a-și începe ziua.

Cineva își drese glasul politicos în spatele lui.

— Scuzați-mă, domnule?

David aruncă o privire peste umăr. Un tânăr cu o salopetă și o pălărie bleumarin pe cap, se sprijinea pe un cărucior de bagaje argintiu. Un ecuson alb îi însemna pieptul: Biroul de bagaje.

— E vreo problemă?

Tânărul își înclină pălăria, iar de sub ea amenință să iasă un păr des, negru și cârlionțat. El se ridică pe vârfurile picioarelor.

— Eu sunt Bagajistul. Aveți nevoie să vă ajut la bagaje?

O șansă neașteptată. Pentru prima dată după mult timp.

David se întoarse spre el.

— De fapt, amice, trebuie să plec de aici cât de iute, așa că dacă mi-ai putea face valiza să apară, ar fi perfect.

Bagajistul zâmbi:

— Mă tem că nu o pot face să apară, domnule. Dar sunt disponibil să vă ajut cu bagajul când sunteți gata de plecare – ochii lui străluceau deasupra unui zâmbet amabil.

David simți cum îl cuprinde mânia. De ce îi era reținută valiza? Singura șansă de a-și păstra slujba erau rapoartele lui de vânzări. De ce oare compania aeriană nu-și putea face treaba așa cum trebuie?

Bagajistul se ridică din nou pe vârfurile picioarelor:

— Dacă aveți nevoie de ajutor, anunțați-mă, zise, împingându-și căruciorul spre celălalt capăt al benzii rulante.

Ce tip ciudat!

Mulțimea se înghesuia în jurul lui, în timp ce pasagerii zborului său îl ocoleau, lăsându-l în urmă. Iritat, David își întinse mâna spre buzunar pentru un alt antiacid. Indigestia lui se agrava, un simptom evident în lupta pentru viitorul său, cu dorința de a se justifica în fața celor doisprezece bărbați dezinteresați, a căror singură preocupare era lipsa capacității lui de a face bani.

Cel puțin acesta era diagnosticul pe care David și l-a pus cu ajutorul Doctorului Google.

O femeie se așează lângă el și, transpirată, aruncă de pe umăr o geantă mare, cu imprimeu floral. Arăta de parcă prefera să fie în orice alt loc, dar nu acolo. Îi împărtășea sentimentul.

David se întoarse spre ea.

— Ați avut un zbor bun?

Femeia răspunse doar cu un zâmbet forțat pentru a închide mai repede conversația. David era obișnuit cu acel tip de zâmbet. Sharon și-l perfecționase în ultimele luni.

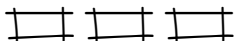
Caruselul de bagaje porni din nou, iar David se îndreptă spre intrarea bagajelor delimitată de benzile de cauciuc. Forme vagi pătrunseră printre ele, iar sunetul frânelor se auzi ca o rază de speranță pentru nerăbdarea lui.

Banda rulantă se mișca cu o viteză artritică, înghețată. Un bagaj – pe care fusese aplicat un autocolant ce cu siguranță nu va mai putea fi îndepărtat – trecu pe lângă el, târându-se

BAGAJISTUL

tacticos, apoi se pierdu după colț. Dar bagajul său se pare că rămase prizonier în măruntaiele aeroportului.

Pe bune?

Telefonul lui Gillian o anunță de primirea unui mesaj, iar ea parcă se trezi din nou la realitate.

Intru. Ajung imediat să te ajut la bagaje.

Becky, sora mai mare, mereu protectivă. O supereroină căreia îi plăcea să poarte capa.

Tresări când un țipăt se auzi peste umărul ei, iar când se întoarse zări o tânără care se aruncase în brațele unui bărbat ce ținea în mână un buchet de flori imens.

Ce n-aș da ca Rick să mă întâmpine și pe mine așa.

Telefonul sună, iar vocea lui Becky se auzi puternic înainte ca ea să răspundă măcar:

— Gilly, sunt în zona de ridicare a bagajelor. Unde ești?

Sora ei mai mare se afla la trei benzi depărtare de ea, căutând-o cu privirea prin aglomerația din aeroport. Apoi începu să-și fluture mâna în semn de recunoaștere și se grăbi făcându-și loc prin mulțime.

— Mă bucur atât de mult că ai ajuns! îi zise Becky îmbrățișând-o. Ia să te văd!

Gillian nu voia să fie observată. Privirea ei lovi pământul în momentul în care stătea, din nou, în umbra surorii ei – o figură înaltă îmbrăcată într-o rochie mulată, perfectă din cap până în picioare, de la părul blond, frumos coafat, până la degetele de la picioare ce ieșeau prin pantofii decupați Dolce & Gabbana.

Gillian se pierdu în ochii cercetători, conștientă de imaginea părului ei care fusese o victimă a trezirii de dinaintea zorilor, de lipsa machiajului și de pungile de sub ochi despre care nu s-ar putea spune că ar fi nelalocul lor aici, lângă banda asta rulantă.

— Ce mai faci? – Becky o cuprinse pe Gillian într-o îmbrățișare strânsă – O întrebare cam prostească. Știu că ai avut un zbor minunat. Trebuie să mă grăbesc să duc schița cu aranjamentele florale pentru seara repetiției, așa că te las pe tine mai întâi acasă și apoi voi da o fugă cu ea. Am făcut rezervare la Marcellinas pentru prânz, ca să putem sta împreună și să recuperăm timpul pierdut. A trecut atâta vreme! Deci ce spuneai, au fost multe turbulențe? Ai ajuns cu bine la aeroport?

Ca de obicei, Becky sărea de la un subiect la altul precum un concurent *Jeopardy** la o petrecere cu cafea. Se detașă cu o tresărire.

— Oricum, este minunat că ești aici! Sunt atât de încântată că ai putut veni. A trecut multă vreme și va fi o săptămână minunată, iar noi suntem cu toții atât de încântați de nunta Jessicăi! Este nunta primei nepoate.

Și așa a început totul. Cinci zile în care Becky țâșnea entuziasată ca un furtun de incendiu, vorbind despre viața ei perfectă, spre deosebire de cea a lui Gillian.

— Deci, unde este valiza ta? Becky aruncă o privire peste capetele ce aglomerau banda rulantă. Printr-o îmbătătoare mireasmă de parfum Chanel, Gillian își concentrează privirea

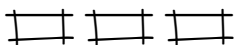
* *Jeopardy!* este o emisiune de televiziune americană, realizată de Merv Griffin, un concurs în care concurenții trebuie să răspundă la diverse întrebări din artă, istorie, literatură, cultură pop, știință, sport, geografie și alte domenii (n.trad.).

BAGAJISTUL

asupra unei insigne roz de pe umărul lui Becky, care era la nivelul ochilor ei: „Mama miresei. Este o zi de bucurie și pentru mine.“

Sora ei mai mare își făcu drum prin mulțime dând din coate, împingând deoparte un tânăr îmbrăcat cu hanorac și apoi cocoțându-se, ca un vultur, pe marginea caruselului de bagaje.

Aveau să urmeze câteva zile lungi.

Michael Downer se ridică de pe podeaua rece, lustruită, în timp ce stomacul său, ignorat în dimineața zborului, îi chiorăia de foame, iar un împrumut de zece dolari i-ar fi prins tare bine pentru a cumpăra sendvișuri proaspete sau batoane pentru micul dejun. Tatăl său îi plătise zborul și îi dăduse bani să plătească taxiul până la Universitatea Clarendon și înapoi, plus treizeci de dolari pentru a cumpăra un pulover de la universitate ca să îl impresioneze pe antrenor. Dar nimic mai mult.

Această călătorie era pasul următor în planul pentru viața lui Michael la care el nu avea niciun cuvânt de spus. Cu toate acestea, era unica lui șansă de a intra la facultate – oportunitatea de a primi o bursă la Universitatea Clarendon și motivul pentru care zburase îmbrăcat în hanorac și pantaloni de trening, nu în blugii lui confortabili și mult îndrăgitul tricou de marcă Jackson Pollock. Dar bursa avea să deschidă o ușă visului său de a studia arta, era singurul mod în care putea continua să viseze la asta și să îl facă și pe tatăl lui fericit. Două situații asociate într-o manieră inconfortabilă.

Trupul și sufletul lui Michael fuseseră create în două ateliere

diferite. Figura lui sprintenă de șaptesprezece ani fusese construită pentru a alerga, dar sufletul său evoluase cu creionul în mână, desenând schițe. Tatăl său văzuse doar o parte din el, de aceea se afla aici pentru a da ochi cu marele antrenor Crosswell. Această bursă făcea parte din planul de a deveni olimpic și de a „reuși” – orice ar însemna aceasta.

Nici nu știa ce-i mai rău: să obțină bursa care l-ar fi împins pe calea nedorită sau să piardă această șansă și să fie condamnat pe viață să lucreze în domeniul hardware. Cea din urmă ar însemna reducerea pasiunii sale la un hobby și vânzarea lui la un preț de nimic pe eBay, plimbându-se printre rafturile pe care stăteau depozitate lucruri de care îi păsa prea puțin. O slujbă „adevărată”. Distrugătoare de suflet, dar „adevărată”. Și cu tatăl său pe post de șef.

Totuși, aceasta era cea mai bună – posibil singura – șansă pe care o avea. Dacă ar putea obține bursa, arta ar putea deveni materia lui principală. Era singura modalitate de a-și îndeplini visul artistic din perspectiva gloriei sportive a tatălui său, dar se temea că nu ar fi suficient de bun pentru o bursă în arte, în ciuda încrederii pe care profesorii săi o aveau în el.

Michael, ești un artist talentat. Trebuie să crezi în tine însuși.

Michael, te-ai născut cu un dar special și tot ce dai mai bun va fi mai mult decât suficient.

Totuși, gândul ce îi umbrea mintea stătea la pândă și îl cuprindea mereu era: *Nu, nu va fi suficient. Oricât de mult aș da, nu va fi suficient.*

Michael îl alungă, dar parcă rămășițele lui îl amorțeau, așa cum o făcuseră ani de zile.

Nu putea scăpa de ele; tatăl său nu ar fi niciodată de

BAGAJISTUL

acord ca el să studieze arta, care nu duce, după cuvintele sale, nicăieri.

Avea o singură șansă.

Calea spre a deveni un artist trecea pe la antrenorul Crosswell de la Universitatea Clarendon. Avea să îl întâlnească pe omul al cărui nume tatăl său îl menționa aproape mereu și pentru care investise mult timp ca să îl impresioneze. Dar mai apoi avea să facă pe furiș o vizită și la școala de arte. Profesorul său de artă trimise niște mostre de schițe unui prieten – care se întâmplase să fie, de asemenea, profesor de artă la Clarendon – și îl încurajase să îi facă acestuia o scurtă vizită. Școala era chiar în spatele sălii de atletism, oricum.

O șansă unică.